

PREGÓ DE LA FESTA MAJOR DE 2015

Carme Vives

Vilatans i vilatanes una entranyable i emocionant bona tarda!

Es fa saber que ja tenim aquí la Festa Major! Els castellers ja han assajat la pujada del pilar, els diables ja tenen els petards en caixes de cartró i, a aquestes hores, les gegantes s'estan emprovant els vestits i escollint el pentinat, els conductors dels trastos estan treballant per afrontar la llarga i arriscada baixada de Sant Antoni, gaudirem de l'harmonia del so del Ball de Bastons, riurem amb la cercavila, animarem a Altafulla, i els artistes aprofitaran per fer-nos gaudir de les seves obres...Els grallers ens marcaran el ritme de les festes. A més de la molta gent d'altres entitats que hi estant treballant (Ateneu de Dones, Centre d'Estudis, ciclistes, atletes, caçadors, esplai de la gent gran...), fent possible que tots visquem aquests dies de focs i folia.

Un 6 de novembre del 1993, Javier Amorós llegia el pregó al Casal de la Violeta. Avui, és un honor, concedit per la comissió de festes, ser la pregonera d'aquest any. D'entrada vaig posar excuses, però realment em vaig sentir molt afalagada per les manifestacions afectives expressades.

He passat 41 anys de la meva vida en aquest poble. La meva primera activitat va començar un octubre del 74. M'havia enamorat d'un noi que vivia a Reus i jo buscava feina d'infermera. Després d'anar a conèixer diferents pobles, vaig decidir que volia quedar-me aquí. La seva llum, el seu cel blau, descobrir la particularitat dels marges de pedra seca, que el Joan Vives ens sap explicar amb tant entusiasme. I aquests ocs, que neixen dels rajos de sol relaxant-se a les cases del casc antic, m'han lligat a Altafulla fins avui.

Volia viure en un petit poble i crear una família en ell, Altafulla tenia 850 vilatans. Jo venia de Barcelona i allí no ens coneixíem ningú. Viure aquí, m'ha permès dir bon dia, com estàs?, parar-me a parlar amb vosaltres..., tots ens coneixem.

Els meus primes 6 anys com a practicant a Altafulla, van ser una experiència de relació fantàstica, plena d'anècdotes, d'aprenentatges, de ser infermera de poble i amb molt pocs recursos. Només estàvem el metge i jo. Don Miguel, que visitava als baixos de l'ajuntament, on està ara la recepció, i jo atenia en una habitació de casa

meva, a l'Urbanització Robert. Cada dia anava casa per casa atenent les necessitats que hi havia, fèiem els llits dels malalts, penjàvem els sèrums com podíem, la creativitat s'aguditzava. Quan anava pels carrers la gent m'anava preguntant aspectes de salut que els preocupaven, i allí mateix ho resolíem, a vegades ho fèiem tot prenent un cafè als bars del poble, que jo anomenava «d'homes»: cal Seguidill, la Bodega Ballester. Em costava entrar-hi sola, era ple d'homes, de fum i a la tarda les fitxes del dòmino corrien per les taules, igual que les veurem córrer, aquestes festes. Quan hi entrava, tots girats, em repassaven la figura, em feia molta vergonya.

Amb les famílies del poble, creàvem una relació de confiança i amistat. Moltes vegades se'm feia tard per fer el dinar i em donaven el que havien fet en alguna de les cases. Em feien regals. Una vegada a Ferrran em varen donar un conill viu i se'm va escapar pel cotxe; vaig haver de parar al mig del carrer buscant algú que me l'agafés. Com sempre l'ajuda hi va ser.

Una altra vegada em varen portar del Delta de l'Ebre una olla gran, plena d'angules. Jo no n'havia vist mai. Sortien per la tapa. No sabia què fer-ne, ni com cuinar-les. En aquella època no sabia cuinar, n'he après molt amb els anys, ara puc dir que cuino força bé. Fins i tot em van deixar algun petit regal en una herència. Sempre em vaig sentir molt estimada...

Ara fa uns anys que treballo com a professora de la Universitat. Molts d'aquells aprenentatges els he tramés als meus alumnes. Explico sempre als estudiants d'infermeria el dia que vaig acompanyar a morir al Dr. Rodríguez. Va ser un metge del poble, una persona amb un ull clínic extraordinari era capaç de diagnosticar amb els cinc sentits la malaltia, feia diagnòstics molt complexos. La seva dona em va demanar si els podia acompanyar en les seves últimes hores. Durant aquelles, ell ens va explicar coses molts significatives de la seva vida, entre elles un sentiment molt personal que sempre l'havia acompanyant i que mai havia compartit amb ningú i altres vivències, anècdotes personals i professionals.

Va ser una experiència extraordinària, mai més he acompanyat en aquest procés a algú que marxés amb tanta pau i serenitat.

Uns anys més tard em vaig casar amb el Martí. Arrelat totalment en aquest poble, ell va compartir el seu talent, creativitat i amistat amb vosaltres. Ens ha deixat diferents mostres d'art, com aquesta escultura del pilar de vuit que tenim l'oportunitat de gaudir tots els dies de l'any i especialment per la festa major, som plaça castellera i tenim l'oportunitat de compartir-la cada any amb diferents colles.

L'any 85 ell, junt amb un grup de persones que col·laboraven en l'organització de festes i altres activitats, (encapçalat per la Glòria, el Vadó i el Carnicer, varen crear el nostres bruixot i bruixota i els nans, que encara a avui en dia els veiem juntament amb els gegants nous.

He tingut dues filles nascudes a Altafulla, l'Isis i l'Anna. El sentit de viure més

important per a mi. Han compartit i comparteixen amb molts de vosaltres moments de la seva vida.

Al llarg dels anys he fet amistats les quals en aquest moment els considero que són la nostra família, amb les que celebrem moments molts importants i significatius de la nostra vida.

Durant 12 anys he estat regidora d'aquest Ajuntament, una altra experiència molt gratificant i enriquidora. Tenia la responsabilitat de festes i benestar social, regidories molt properes a vosaltres; vaig tenir alegries però també algun disgust. Estar en festes comporta treballar molt, amb i per el poble, fent de tot.

Una de les coses que fèiem molt la Fuensanta i jo, durant les festes, era treure i posar cadires, fins i tot quan vaig complir 60 anys em varen regalar un quadro amb una cadira.

Amb el Manel Ramon, el Ramon Salvans, el Fontxo, el Lluís Lorenzo i especialment la Fuensanta, junt amb els nostres companys de govern, en aquell moment el Josep M. Jene i el Josep Muntadas, vàrem treballar molt i amb equip. Amb el recolzament del personal d'administració, els tècnics, el secretari i la brigada, varen ser possibles moltes coses. Bé, tampoc em vull oblidar dels regidors de l'oposició. Tots junts crec que vàrem construir coses significatives per aquest poble i. com no, també ens vàrem equivocar. En aquest temps d'activitat a l'Ajuntament, l'amistat i el suport de les persones que formàvem el grup d'UPA va ser incondicional.

Sempre m'ha agradat molt participar i coordinar activitats en diferents entitats i associacions. M'agrada conèixer, ajudar i compartir.

Quaranta-un anys vivint, fent el que vull, envoltada de moments feliços i d'altres difícils, però tots ells formen part de la vida, amb alegria o tristesa, l'important és que ho visc.

Gràcies a totes i tots per pujar a donar la benvinguda a la festa major!

En aquesta bonica vila es poden viure sempre experiències de plenitud i bellesa.

M'encanta passejar per les eres admirant el castell, sentint l'olor de l'herbat, passejar pels carrers de la Vila Closa gaudint de l'arquitectura de les seves cases senyoriales.

M'agrada passejar per les Botigues de Mar escoltant el so de les ones, amb l'anada i tornada de les barques, recordant la barca d'en Ramonet, un pescador que cada matí a punta d'alba es feia a la mar i que no tornava fins que es ponía el sol...

Tot un conjunt d'experiències. d'emocions sensibles, que per la festa major les podem gaudir amb intensitat.

I així arriba el nostre estimat sant Martí, on el dia comença a les Escoles Teresa Manero amb l'olor d'arengada de ca la Paquita i pa torrat, esperant els grallers que arriben de les matinades .

Viurem moltes activitats on les persones que les conformen li donen vida a la nostra festa. Tot pensat i dissenyat per un gran equip, per oferir-nos una proposta

interessant on l'espectador gaudirà d'una activitat sorprenent i engrescadora, que ens pot portar a moments de felicitat.

Acabaré amb un breu poema de Josep M. Bru:

El poble és el meu esforç
i el vostre esforç,
és la meua veu i la vostra veu.
El poble és el conjunt
del nostre esforç
i de la vostra veu.
El poble és tu i tu i tu
i tota d'altra gent
que no coneixes,
i els teus secrets i el secrets dels altres.
El poble és tothom,
el poble és ningú.
El poble és tot:
el principi i la fi,
l'amor i l'odi
la veu en silenci
la vida i la mort.

VISCA ALTAFULLA I VISCA LA FESTA MAJOR!!!